MEREDITH

WILD

ZA HRANOU

ZA HRANOU

Copyright © 2016 Waterhouse Press, LLC

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Martin Novák, 2021
Cover © Sabina Chalupová 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1659-3 (pdf)

MEREDITH WILD

ZA HRANOU

Skupině Team Wild
za jejich nádherné příběhy,
které miluji!

Kapitola první

OLIVIA

[illegible]

Ucítila jsem dotek čísi teplé ruky a trhla jsem sebou. Vedle mě seděla malá holčička, maximálně pětiletá, a prstíky lehce přejížděla po platinovém přívěsku na mém zápěstí. Ten náramek od Tiffanyho jsem dostala od rodičů.

„Ten je hezký." Podívala se na mě kouzelnýma hnědýma očima, které se rozšířily, když se usmála.

„Děkuju," opětovala jsem její úsměv.

Byla okouzlující. Skutečná malá kráska. Když jsem se na ni ale podívala líp, všimla jsem si špíny za nehty a zahnědlých lemů šatiček. Vedle ní seděla žena, nejspíš její matka. Její opálenou tvář zdobila pavučina vrásek věku a zkušeností. Podívala se na mě, pak zpátky na holčičku a řekla něco, čemu jsem nerozuměla, ale dalo se poznat, že dcerku kárá a napomíná. Děvčátko rychle stáhlo ruku a sklopilo zrak k zemi.

Nikdo to nikdy neřekl nahlas, ale vyzařovala ze mě povýšenost. Věděla jsem to. Moje výchova mě provázela na každém kroku. Právě proto byl New York tím nejlepším a zároveň nejhorším místem na světě, jež jsem mohla nazývat svým domovem. V ulicích města jsem se každý den setkávala s kontrastem extrémního bohatství a neskutečné chudoby. Namlouvala jsem

si, že se držím zlaté střední cesty, ale ve skutečnosti jsem znala jen jediný způsob života.

Vystoupila jsem na své zastávce, vyšla z rušné stanice na ještě rušnější ulici a vydechla pach těl, který jsem posledních deset minut musela dýchat. Přes tenkou blůzu mě trochu zábl chladný ranní vánek. Moje sportovní sako bylo navržené tak, aby se nosilo rozepnuté, a tak jsem si ho alespoň přitáhla k tělu.

Zahnula jsem za roh a přede mnou se vynořila budova, do níž jsem měla namířeno. Pouhý blok od zastávky metra se nacházela prvotřídní stavba, budoucí domov našeho nového fitness centra – projektu, jehož plánováním jsem společně s bratry trávila poslední měsíce.

Mí bratři, Cameron a Darren, mě informovali, že do konce týdne už by měly být hotové stěny. Stavařina je pro mě španělská vesnice, ale jelikož jsem se na koncepci a rozvržení našeho druhého podniku podílela, chtěla jsem se podívat, jak rekonstrukce probíhá.

Před vchodem jsem se na chvíli zastavila. Visela nad ním provizorní cedule, která hlásala: *Budoucí sídlo Fitness centra Bridge, Reality Donovan*. Při pomyšlení, jakých úspěchů už bratři ve svém podnikání dosáhli, a to bez finanční podpory našich rodičů, se ve mně vzedmula pýcha. Cameron s Darrenem se dokázali postavit na vlastní nohy. Bohatství, jímž disponovala naše rodina, k životu nijak nepotřebovali.

Jen co jsem vstoupila dovnitř, pýchu vystřídalo překvapení. Vztyčování stěn už samozřejmě probíhalo. Zbytek tělocvičny od vchodu dělila řada rovnoměrně rozmístěných sloupů. S architektem jsem nad plány strávila celé hodiny a ta zeď tam být *neměla*. Nicméně dělník už na příslušná místa zatloukal hřebík za hřebíkem.

„Takhle to být nemá," ukázala jsem na odporné dřevotřískové desky.

Dělník se ke mně otočil a mávl rukou na druhou stranu místnosti, kde spolu rozmlouvali dva muži. „Promluvte si o tom tamhle se šéfem."

Bez váhání jsem ke dvojici mužů přistoupila. „Omlouvám se," řekla jsem odhodlaně, stěží schopná ovládnout své rozhořčení.

Oba se ke mně otočili. Ten starší měl nakrátko střižené šedé vlasy a laskavé hnědé oči. Mladší muž ztuhl, když mě uviděl. Svýma modrýma očima si mě pomalu přeměřil od hlavy k patě. Upravila jsem si sako. Kvůli rannímu chladu jsem bohužel měla naběhlé bradavky, což mohl každý dobře vidět.

Významně jsem si odkašlala. „Máme problém."

„O co jde, slečno?" zamračil se starší z mužů.

„Za prvé, ta stěna měla být prosklená. Musíme mu říct, ať toho nechá. Mrháte pracovní silou a materiálem. Takhle to podle plánů vypadat nemá."

„A vy jste kdo?" zeptal se ten mladší a já naklonila hlavu na stranu. Jeho modré oči se do mě zabodávaly tak prudce, až mi z toho běhal mráz po zádech.

„Olivia Bridgeová." Ani jsem se nenamáhala potřást mu rukou. Doufala jsem, že pochopí.

Napřímila jsem se, oproti ramenatému muži přímo přede mnou stále maličká. Tvář měl jako vystřiženou z módních katalogů. Ostře řezané lícní kosti a silná čelist, špinavě blond vlasy, jež mu uličnicky padaly do čela, a plné, smyslné rty.

Byl to ale stavební dělník. Nebyl můj typ. *Rozhodně ne*. Pod bílým tričkem se rýsovala svalnatá postava. Modré džíny, vyboulené pouze v místech, kde měl do kapes zastrčené ruce, mu těsně obepínaly stehna. Rychle jsem uhnula pohledem k bílým skvrnám od prachu, které měl na kolenou.

V duchu jsem si vynadala, že si ho tak prohlížím. Očividně neměl vychování, protože jeho pohled dobrých deset vteřin neopustil můj hrudník.

Znovu jsem si odkašlala, abych získala jeho pozornost. „Tohle je *můj* projekt."

Jeho nezúčastněný výraz mě dopaloval každou vteřinou víc a víc.

S povzdechem jsem obrátila oči v sloup. „Možná bych si měla promluvit s někým jiným. Kdo to tu má na starosti?"

Koutek úst se mu lehce nadzvedl a chlapík se tázavě obrátil na staršího muže. „Můžeš se o to postarat, Tome?“ mávl ke mně rukou, jako kdybych *já* byla ten problém. „Půjdu zkontrolovat, jak jsou na tom chlapi nahoře.“

„Jasně.“ Tom si promnul čelo a odvedl mě o kousek dál. „Takže *tohle* je ta zeď, o které mluvíte?“

„Ano, má být prosklená. Celá. Chceme, aby lidé hned po příchodu dovnitř viděli vybavení a všechno, co nabízíme, ne holou stěnu. Ty sloupy musejí okamžitě dolů.“

„Dobře,“ zamračil se. „Muselo dojít ke změně plánů.“

Nadzvedla jsem obočí. „Máte veškerou dokumentaci. Tak jaká změna plánů?“

„Tohle je nosná zeď, takže nejspíš proto, abychom sem nedávali nosníky. Plány změnil Will.“

„Proč by to dělal?“

Tiše se zasmál. „No, je to mnohem levnější, například.“

„Je mi jedno, kolik to stojí.“ Můj hlas se zvedl nejméně o oktávu. „Na tomhle jsme se nedohodli.“

Povzdechl si. „Asi to budu muset probrat s Willem.“

„Kdo je Will? Myslela jsem, že vy jste tu šéf.“

Zasmál se a znovu si promnul čelo. „Ne, já jsem jen předák. Šéf je Will Donovan. Právě jste se s ním setkala. Tenhle barák mu patří, takže přes jeho slovo nejede vlak.“

„Aha.“

Do prdele. Muž, jehož jsem si spletla s výjimečně pohledným dělníkem, byl ve skutečnosti Will Donovan, investor a developer, o němž moji bratři často mluvili. Nikdy předtím jsem se s ním nesetkala, ale slyšela jsem toho o něm dost, aby mi došlo, že jsem ho právě asi pořádně vytočila. Tím hůř pro něj, protože já jsem se nehodlala vzdát, dokud nedosáhnu svého.

Založila jsem si ruku v bok a rychle se rozhlédla po prázdné místnosti. Nejspíš jsem to měla nechat plavat, ale nemohla jsem. Cameron a Darren – my všichni – jsme pracovali příliš tvrdě, než abychom teď začali dělat kompromisy. „Myslím, že mě s Willem budete muset znovu seznámit.“

„Tudy," ušklíbl se Tom a odvedl mě dlouhou nedokončenou chodbou a pak po schodech do prvního patra.

Will se skláněl nad kuchyňským stolem a prohlížel si plány, jež zabíraly skoro celou jeho desku. Když jsme vešli dovnitř, narovnal se a vyměnil si rychlý pohled s Tomem. Nedokázala jsem odhadnout, jestli je pobavený, nebo naštvaný. Jeho výška a sebejistota, s níž nám vyšel v ústrety, mě nicméně poněkud vyvedly z míry.

„Slečna Bridgeová?"

„Ano," opáčila jsem. Teď už jsem věděla, s kým mluvím, a tak jsem se snažila svůj ostrý tón poněkud mírnit.

Kývl na Toma. „Můžeš se vrátit zpátky do práce. Vyřídím to." Znovu se podíval na mě. „Co pro vás můžu udělat?"

„Tom mi to s tou nosnou zdí už vysvětlil. Ale pořád se mi to nelíbí, schválili jsme něco jiného."

„Cameron mi dal volnou ruku." Založil si ruce na prsou, a dal tak vyniknout jejich svalům. Trochu mě tím rozptýlil z úvah o tom, co právě řekl.

„Opravdu." Konstatování. Naplněné překvapením. To nemohl Cameron udělat. „Nerozumím."

„Podívejte, v tomhle podniku mám i svoje peníze. Pokud musím udělat nějaké změny, abych dodržel rozpočet, tak je udělám."

„Měníte stavební plán a poškozujete tak naši značku. To si jako myslíte, že vám zaplatíme, když se neřídíte schváleným projektem?"

„To je trochu moc povyku kvůli jedné stěně, slečno Bridgeová."

Podívala jsem se na schéma podlaží rozložené na stole a rychle prošla kolem Willa. Zastavila jsem se pod klenutým průchodem mezi kuchyní a obývacím pokojem budoucího luxusního apartmánu.

Otočila jsem se na něj a ukázala na průchod. „Tohle není nosná stěna?"

„Je."

„A jak to tak chápu, poradili jste si?"

Koutek úst se mu lehce zvlnil. „Očividně."

„Abyste zachovali plán?" Vyzývavě jsem povytáhla obočí.

„Jde o projekt v hodnotě mnoha milionů, slečno Bridgeová. Asi ani nemusím říkat, že v tomto případě rozpočet podobné úpravy umožňuje."

„Pane Donovane, naše fitness centra, to nejsou jen tak nějaké upocené tělocvičny. Musejí i nějak vypadat. Lákat nové klienty a podporovat zdravý životní styl. Chceme, aby to našim zákazníkům bylo zřejmé hned, jak vstoupí dovnitř."

„Co takhle zajít na večeři?"

Otevřela jsem ústa, ale nevydala ani hlásku. Takový obrat v konverzaci jsem nečekala. „Promiňte?"

Naklonil hlavu a zatlačil jazykem do vnitřku tváře, jako kdyby o něčem přemýšlel. „Mohli bychom si ty plány projít. Vážím si vašeho zápalu pro estetiku. Určitě společně najdeme nějaké řešení."

„To můžeme najít rovnou tady. Já vám říkám…"

„V tomhle projektu jsem váš jediný investor a vy zpochybňujete má rozhodnutí. Takže mě buď můžete dál štvát, nebo spolu zajdeme na večeři a tam všechno probereme."

Do tváří se mi nahrnula krev, když ke mně vykročil. Ty jeho pomalé, sebevědomé pohyby stále víc rozptylovaly mou pozornost. Zastavil se asi třicet centimetrů ode mě. Vyzařovala z něj taková energie, že jsem málem ustoupila o krok, ale ovládla jsem se.

„Možná bych si o tom měla promluvit s Cameronem," řekla jsem, ale ta skrytá výhrůžka vyšla z mých úst roztřeseněji, než jsem zamýšlela.

„Dejte vědět, jak jste pochodila," opáčil stroze.

Zvedla jsem bradu a zvažovala jeho poslední větu. Willovi stačilo jednou zavolat Cameronovi, aby dosáhl toho, že už sem nevkročím dřív než po přestřižení slavnostní pásky. Snažila jsem se chránit celkový vzhled studia, ale věděla jsem, že Cameron neudělá nic, čím by ohrozil časový harmonogram. A pokud jsem k prosazení svého měla obětovat večer, který bych jinak strávila

tím, že si budu všechno pořád dokola přehrávat v hlavě, tak budiž. Bylo zřejmé, že dosavadním způsobem se nikam nedostanu.

„A ta zeď?“ Založila jsem si ruce na prsou a snažila se ovládnout svou frustraci a znechucení.

Oči se mu pobaveně zaleskly. Možná to bylo mým vzdorem. Možná proto, že věděl, že jeho pozvání neodmítnu.

„Řeknu Tomovi, aby její stavbu zatím pozastavil. Ale opozděte se a do rána bude omítnutá.“

Zaskřípěla jsem zuby a spolkla protesty, jež se mi draly na jazyk. „Dobře.“

Jeho úsměv odhalil dvě řady dokonale rovných zubů. „V osm pro vás pošlu auto.“

WILL

Měl jsem slabost pro dívky z bohatých rodin. Možná proto, že jsem dobrou polovinu života strávil vymýšlením nových a kreativních způsobů, jak je dostat na záda. Ještě víc mě ale bavily jejich jednotlivé vrstvy. Nebo jejich nedostatek, to se lišilo případ od případu. Hrál jsem v duchu takovou hru, snažil jsem se odhadnout, co dělají jejich otcové, v jaké čtvrti žijí, na jakou školu chodí. Zajímalo mě to hlavně proto, abych zjistil, jak tyhle princezny přimět zradit jejich pečlivou výchovu a dovolit mi, abych je pořádně ošukal.

Postupem času jsem zjistil, že v každé bohaté holce dlí hříšná duše, která jen čeká na toho pravého chlápka, co si s nimi pohraje. A to jsem byl já. Já byl ten *chlápek*.

Původně jsem se chystal vyzvednout Olivii Bridgeovou před jejím brooklynským bytem a celou cestu na večeři ji svlékat očima. Měla to být předehra ke chlípnostem, které jsem s ní chtěl provádět – s jejím svolením, samozřejmě. Znovu mi ale zavolal otec, takže jsem ji musel nechat jet samotnou, přinucený věnovat se hovoru, o nějž jsem nestál. Telefonátu s otcem jsem se vyhýbal celý týden, ale donekonečna se oddalovat nedal.

„Jak se máš? Dlouho jsem tě neslyšel," zahlaholil do telefonu s předstíranou srdečností.

Obrátil jsem oči v sloup a zadržel hlasitý povzdech. Bill Donovan málokdy ztrácel čas formalitami, z čehož mi bylo zřejmé, že nevolá jen tak.

„Přejdi k věci, tati. Co potřebuješ?"

Na chvíli se odmlčel. „Chci s tebou mluvit o možných důsledcích toho, když bude vyšetřování eskalovat."

Zakroutil jsem hlavou, znovu dopálený tím, do jakých problémů se dostal. Problémů, jež mě začínaly zasahovat čím dál víc, ačkoli jsem se už roky snažil, aby se naše podnikání prolínala co nejméně.

„Myslíš, že se to stane?"

Ztišil hlas. „To nedokážu říct. Máme ty nejlepší právníky, ale pokud dojde na vznesení obžaloby, jsme vyřízení."

Vyšetřování nekalých praktik jeho a jeho obchodních partnerů, v jejichž rámci připravili místní charitativní organizaci o miliony dolarů, probíhalo už několik měsíců. Vyprávěly se různé věci, ale žádné obvinění zatím nepadlo. Pokud by se tak stalo a on byl shledán vinným, čekalo by jej zabavení majetku a odpočinek v jednom fajnovém kriminále pro bílé límečky na severu státu New York. Horší by však byla nezvratná ztráta jeho reputace ve finančním světě.

„Umělecká charitativní organizace pro děti ze sociálně slabých rodin… To sis nemohl vybrat někoho jiného, koho obrat o peníze?"

Z telefonu se ozvalo nesrozumitelné bručení. „Nevolám proto, abych mluvil o tomhle, Wille. Pokud bude někdo z nás obviněn, obchody tím utrpí. Všichni investoři odejdou. Potřebuju tě zpátky v ringu, než se situace stabilizuje."

Do hedgeového fondu, spravovaného s Davidem Reillym, se mě snažil zatáhnout už od začátku roku, kdy ho založili. Zúčastnil jsem se několika večírků s investory, ale tenhle svět mě nezajímal. Měl jsem dost vlastních projektů, o něž jsem se musel starat.

„Neplatíš si snad za vedení svého podniku odborníky? Nepotřebuješ mě."

„Jsi jediný člověk, kterému věřím. Zvlášť za daných okolností. Kromě toho to jsou i tvoje peníze."

„Nezáleží mi na penězích."

„To si myslíš, protože ses bez nich nemusel obejít ani jeden jediný den. Postaral jsem se o to, zatraceně."

Ta slova vyštěknutá do telefonu měla štiplavou pachuť nepříjemné pravdy. Skrývala se za nimi i léta neúnavné dřiny, kterou věnoval shromažďování celoživotního bohatství.

Náš vztah byl vždy založený na faktech. Faktech ohledně vyzkoušených a osvědčených cest k úspěchu. O penězích a podnikání. Faktech o ženách, jež ve skutečnosti vycházely z jeho předpojatých názorů na slabší pohlaví a jeho užitečnost, pokud jde o uspokojování sexuálních potřeb. Celý otcův život byl založený na faktech a absenci jakýchkoli citů. A tak jsem byl vychován i já.

Podle jeho pravidel bych se ho měl zbavit jako nějakého otravného zlozvyku, vést si dál svůj život a vůbec se o něj nestarat. Snažil jsem se k němu ve svém srdci najít kousek empatie, ale cítil jsem jen vlažný zájem, a taky pořádný vztek nad tím, že byl tak nezodpovědný a nechal se chytit. Teď jsem čelil riziku, že mě vtáhne do svých záležitostí, ačkoliv jsem se chtěl soustředit výhradně na ty své. Poslední, po čem jsem toužil, bylo zdědit jeho problémy. Nebo dokonce ten jeho zatracený fond.

„Nechci s tím mít nic společného," řekl jsem nakonec.

„Ta záležitost s tou charitou s tím nemá co dělat. Peníze ve fondu jsou čisté. Máš mé slovo. Až se to přežene, můžu se dostat zpátky do sedla, bez tvé pomoci to ale nezvládnu. Žádám tě jen o schůzku. Všechno ti vysvětlím, uvidíš sám, co je v sázce."

Lítal v pořádném maléru, a byť jsem s jeho praktikami nesouhlasil, pořád to byl můj otec. Alespoň vyslechnout jsem jej mohl – ačkoli jsem nehodlal nasazovat krk, abych zachránil jeho peníze. *Naše* peníze, když uvážím, že jsem byl jeho jediný dědic

a on by radši spálil všechny své dolary až do toho posledního, než aby mé matce vyplatil jen o cent víc.

„Právě dělám na jedné rozsáhlé renovaci. Nemám zrovna moc času."

„V týdnu se za tebou zastavím na stavbě. Nebude to trvat dlouho."

Nechtěl jsem, aby se k mému projektu třeba jen přiblížil. „Radši ne. Sejdeme se na oběd. Napíšu ti, kdy a kde."

„Dobře. Děkuju."

Ten náznak zranitelnosti v jeho hlase mě vyděsil ze všeho nejvíc. Dravé, nebojácné pracovní nasazení nahradilo zoufalství.

Zavěsil jsem a zadíval se z okna na oblohu. Další výhled k nezaplacení. Takových jsem si mohl užívat spoustu a můj otec měl pravdu. Nikdy jsem nepoznal život bez finančního zabezpečení – bez peněz, které hromadil za každou cenu. Vzal jsem si svůj podíl a začal si hrát s realitami. Ale převádět prostředky mezi různými účty, zeměmi a investičními společnostmi, to nebyl můj svět. Opce, forwardové kontrakty a složité vzorce, co dávají smysl jen spekulantům, jako je můj otec. Ne, to nebylo nic pro mě.

Právě to se mi teď snažil prodat. Život, po němž jsem nikdy netoužil.

Podíval jsem se na hodinky a vykročil ke dveřím. Měl jsem zpoždění, byl jsem naštvaný a nepřál jsem si nic jiného, než vybít si svou frustraci na té krásné a rozmazlené holčičce jménem Olivia Bridgeová.

Kapitola druhá

WILL

Vrchní číšník mě dovedl ke stolu pro dva v zadní části luxusní restaurace Artu, kterou jsem vybral jako místo vhodné pro naši večeři. Olivia už byla na místě, opírala se do židle s pohledem upřeným do rozzářeného displeje mobilního telefonu. Nohu měla přehozenou přes koleno, nad nímž začínal krajkový lem uhlově černé sukně, jež obepínala její stehna a boky. Přišlo mi, že si každou část svého oblečení pečlivě vybrala tak, aby působila profesionálně. S výjimkou vysokých jehlových podpatků, které bych nejradši měl položené na ramenou.

Když jsem se přiblížil ke stolu, nasadila upjatý úsměv a ramena jí ztuhla. „Tak jste přišel. A to jste měl obavy, že *vás* nechám čekat."

Byla rozrušená. Chvíli jsem nic neříkal, protože jsem v té její náladičce vycítil slabost. Nemohl jsem se dočkat, až jí vyšukám duši z těla. Když jsem si představil tu ladnou křivku jejího těla, jak se pode mnou prohýbá, jak křičí v orgasmu, zatímco já spěju k tomu svému, pocítil jsem pnutí v rozkroku.

Posadil jsem se naproti ní a jen dlouze vydechl, namísto slov, jež jsem ještě nemohl říct nahlas. Tohle nebyla žádná barbína na baru. Byla vzdělaná, vyzbrojená vysokými standardy a ostrým jazykem. Musel jsem k ní přistupovat opatrně, abych dosáhl svého, nemluvě o tom, že jsem návrhem, který

jsem pro ni měl připravený, nechtěl poškodit obchodní vztahy s jejími bratry.

„Musel jsem si vyřídit důležitý telefonát." Přehodil jsem si ubrousek přes klín. „Už jste tu někdy byla?"

„Párkrát," odvětila stroze. Ze všech sil se mě snažila ignorovat, s maskou člověka, co se právě musí pekelně soustředit na jídelní lístek.

Po chvíli přišel číšník, aby přijal naše objednávky. Když zase odešel, ticho mezi námi doslova sršelo možnostmi. Kochal jsem se pohledem na ni, abych dohnal ztracený čas.

„Vypadáte nádherně, Olivie."

Zastrčila si hladký pramen tmavě hnědých vlasů za ucho. Byla jak na trní a vyhýbala se očnímu kontaktu, z čehož jsem vycítil, že není zcela imunní vůči mým bezostyšným pohledům. „Chcete tedy probrat ty plány?"

„Nejdřív bych vás rád trochu poznal," řekl jsem šeptem.

Zhluboka se nadechla a sepnula ruce před sebou. „Znáte dost dobře mé bratry. Proč najednou takový zájem o mě?"

„Když vidím něco, co chci, pak neztrácím čas a jdu za tím. V tomhle ohledu jsem trochu impulzivní."

„A co přesně chcete ode mě?"

Tiše jsem vydechl. Chtěl jsem tolik věcí… Rozkošných a zvrhlých. Naklonil jsem se k ní, něžně ji vzal za ruku a přitáhl si ji blíž k sobě. Pootevřela ústa a hruď se jí zvedla v rozechvělém nádechu. Její olivově snědá pokožka byla na dotek hebká jako samet. Prsty jsem přejel po chladném kovu náramku zdobícího její zápěstí. Visel z něj malý přívěsek. Korunka s diamanty na hrotech.

„Je hezký."

„Dostala jsem ho od rodičů. K promoci."

Hlavou se mi rozeběhly myšlenky. Věděl jsem toho o Olivii už tolik, že hra, kterou jsem s ní rozehrával, byla vůči ní téměř nefér. Přesto jsem si nemohl pomoct.

„Vassarova univerzita?"

„Smithova."

Překvapeně jsem nadzvedl obočí. „Jedna z nejlepších, dívčí. Zajímavé. To tam jste si musela vybrousit jazyk."

Zasmála se a odtáhla ruku. „Čtyři roky bez bandy prominentních šovinistů, co by mě chytali za každé slovo? Bylo to osvěžující, jistě."

„Genderová studia?"

„Výtvarné umění. Co vy? Ach, nechte mě hádat…" Stiskla rty, jako kdyby něco počítala. „Brownova univerzita." Oči se jí rozzářily, když jméno školy vyslovila.

Mlčel jsem, protože jsem nechtěl hned přiznat, že má pravdu. A zároveň jsem nedokázal uvěřit, že si podle všeho užívá tu samou hru, již jsem kdysi dávno vynalezl pro své vlastní samolibé potěšení.

„Proč Brownova?"

„Jedna z osmi elitních univerzit na severovýchodě, protože si ji vaše rodina mohla zjevně dovolit. Ale trendová a progresivní, protože do představy absolventa lepší univerzity moc nezapadáte."

„Vážně?"

„Neznám moc mužů, co by měli vaše zdroje a špinili si ruce na stavbách."

Vybuchl jsem smíchy. „Aha, dobře. Jsem rád, že nás Tom patřičně představil. Dokud byste si nemohla spočítat, jaké daně platím, s nějakou schůzkou bych si u vás ani neškrtnul."

Obrátila oči v sloup a já se nemohl ubránit úsměvu, který se mi rozlil po tváři. Dostávat se holce pod kůži by neměla být taková zábava.

„Teď bych měl asi hádat, co dělá váš otec, ale to už samozřejmě vím."

„Nápodobně," opáčila s upjatým úsměvem.

Její bezprostřední odpověď mi trochu vzala vítr z plachet. Mým prvotním instinktem vždy bylo bránit svého otce před ostatními, ale to, co provedl, bylo neomluvitelné. To však nic neměnilo na tom, že jsme všichni byli jen lidé z masa a kostí.

„Tak a je to tady. Čekal jsem, kdy to přijde."

V chladných modrých očích se jí mihl pocit viny, jako kdyby se chtěla omluvit, ale hrdost jí to nedovolovala. Její omluvy ani soucit jsem ale nepotřeboval.

Za běžných okolností by mi spojení našich rodin dělalo starosti. Otcové nás obou léta působili na Wall Street a nepochybně měli několik společných obchodních kontaktů. Ale vrásky mi nedělalo ani tak to, jak se její rodiče postaví k návrhu, který jsem jí hodlal učinit, jako spíš to, že by mi poskvrněná pověst mého otce mohla překazit snahu dostat se jí do kalhotek.

Upil jsem vína a sledoval, jak dělá to samé. Vychutnával jsem si ten pohled, když se její plné rty dotkly tenkého okraje číše a vzápětí si je smyslně olízla.

„Jste nezadaná," řekl jsem. *To bych jí taky radil, sakra.*

„V tuhle chvíli ano."

„To je pro mě dobře, ale proč?"

Tázavě nadzvedla jedno obočí.

„Krásná, s tím nejlepším možným vzděláním, z bohaté rodiny. Už dávno byste měla být pod čepcem. Nebo mi něco uniká?"

Zamyšleně se zahleděla na sklenici, jíž kroužila v ruce. „Ne že by vám do toho něco bylo, ale do New Yorku jsem se přistěhovala teprve před rokem a ještě pořád se rozkoukávám. Být *pod čepcem* teď jaksi není moje priorita. Momentálně mi záleží jenom na tom, abych bratrům pomohla expandovat. Ten projekt je pro mě důležitý, a vy ho komplikujete."

Zabubnoval jsem prsty na ubrusu. „Jde o tu stěnu?"

„Jde o tu stěnu a všechny další *úpravy*, které se chystáte provést a které jsou v rozporu s naší vizí."

„Co kdybych řekl, že byste od téhle chvíle mohla nad celou renovací převzít kreativní kontrolu?"

Zamrkala. „Myslela jsem, že vás limituje rozpočet."

Pokrčil jsem rameny a semkl rty. „Přesvědčte mě, abych se jím omezovat nenechal."

Polkla a v očích se jí objevila nová jiskra. „No, jsou jisté estetické detaily, které by nás odlišily od všech ostatních…"

„Přesvědčte mě dnes. U mě doma."

Pomalu zakroutila hlavou. „Jak to myslíte?“

„Myslím, že víte přesně, jak to myslím. Rád bych vás poznal lépe. Vlastně mnohem lépe.“

Němě na mě zírala s pootevřenými ústy. „Očividně o mně nevíte vůbec nic, pokud čekáte, že s vámi po troše vína a večeři půjdu do postele.“

„Možná vás znám líp než vy sama.“

Krátce se zasmála. „O tom silně pochybuji.“

To její zpochybnění mě dopálilo. Po její narážce na mého otce jsem měl o to větší chuť ji dostat.

„Privilegovanost z vás přímo čiší, Olivie. Předstíráte, že jste nezávislá, ale pořád používáte kreditní karty rodičů. Nic pro vás není důležitější než společenská očekávání a hrozivý strach z neúspěchu. Krásná jste od přírody, ale udržování vzhledu ‚nenucená krása‘ nejspíš stojí vaše rodiče spoustu peněz. Máte vysoké nároky, výdaji na stylový účes od špičkového kadeřníka počínaje a pedikúrou konče. Vsadil bych se, že jednou měsíčně chodíte do lázní, abyste si tam nechala voskem depilovat svoji malou kundičku. Ne proto, že byste s někým šoustala, ale proto, že neupravenost je proti vašemu přesvědčení dívky z lepších kruhů.“

„Jdi do prdele,“ utrhla se.

Konverzace kolem nás na chvíli utichla, ale nenamáhal jsem se zjistit, koho naše slovní výměna pohoršila. Namísto toho jsem jen tlumeně zasténal, protože jsem ťal do živého. A protože jsem teď nedokázal myslet na nic jiného než na její hlaďoučkou broskvičku ve svých ústech.

„To bych rád, princezno. Kdy naposledy tě někdo vzal do postele a pořádně ošukal?“

Víceméně jsem čekal, že se rozlítí. Urazil jsem ji na spoustu způsobů a to ještě nedošlo ani na hlavní chod. Ale odhodlání v jejích očích dávalo tušit něco jiného. Plály rozhodnutím neustoupit, ba co víc, vrátit mi úder a zvítězit.

Tváře měla nachové, a když se natáhla po sklenici vína, ruka se jí třásla. Nebýt jejího věku, myslel bych si, že je stále ještě

panna. Ať tak nebo tak, odhadoval jsem, že po intimní stránce je trochu opožděná.

Polkla a bouchla sklenicí o stůl. „Jsi nechutný prase."

Usmál jsem se. Fajn, máme tu další kolo.

„Jo, mrdání si užívám. Myslím, že bys taky mohla. Co říkáš, Olivie? Můžeme se spolu tu a tam sejít a já tě za to s penězi na renovaci nechám zacházet, jako kdybys hrála Monopoly. Bráškové budou šťastní. Já budu šťastný. A postarám se, abys šťastná byla i ty."

Vystrčila bradu. „Nemůžeš si mě koupit."

„To velmi dobře vím. Ale tohle není o penězích. Jde o to, že dostaneš, co chceš. A já taky."

Založila si ruce na prsou, ale nic neříkala. Bohatá chuděrka zrazující svou útlocitnost. Pokud ji má nabídka opravdu lákala, tou vidinou se mohla nechat svést, k čertu s jemnocitem.

Naklonil jsem se blíž a upřeně se na ni zahleděl. „Řeknu to jasně, Olivie. Nejsem chlap na randění a rodinný typ už vůbec ne. Jsem ten, se kterým si můžeš užívat, než se objeví ten pravý – takový, kterého ti rodiče schválí. Ale prachy mi nechybějí a mám dostatečně dobré konexe, aby ses se mnou mohla ukázat na veřejnosti. A brzy poznáš, že pokud jde o umění přivést ženu k orgasmu, věnuju se mu s plným nasazením. Až kývneš, už nebudeš mít čas myslet na svou hrdost."

Její zrůžovělé tváře nabraly trochu sytější odstín, který jen zvýraznil její světle modré oči. „A kromě toho jsi namachrovaný frajírek. Tos nějak zapomněl zmínit."

Ušklíbl jsem se. V tu chvíli nám číšník jako na zavolanou přinesl jídlo. Beze slova se chopila nože a vidličky a pustila se do svého steaku. Já se do mořského okouna před sebou pustil s trochu menší vervou, přičemž jsem na ni tu a tam pohlédl a snažil se číst v jejím výrazu. Chtěl jsem se o ní dozvědět víc, ale zároveň jsem si užíval to napětí plynoucí z mého návrhu a jejího rozmýšlení. Trochu trapné, ale taky intenzivní a zatraceně rajcovní.

Dojedl jsem poslední sousto a hodil ubrousek na stůl. Jídlo bylo delikátní a společnost zrovna tak, ale ke spokojenosti

jsem měl daleko. K té mi chyběla Olivia Bridgeová nahá, pode mnou.

„Přemýšlíš o mé nabídce. Řekni mi, co ti brání ji přijmout? Co se ti honí hlavou?“

Ulpěl na mně její chladný pohled. „Žádáš o odpověď, nebo zpověď? Do toho, na co myslím, ti nic není.“

Pokrčil jsem rameny. „Jen jsem zvědavý.“

„To já taky.“

OLIVIA

„Nepřeju si nic jiného než ukojit tu zvědavost, Olivie,“ řekl Will tichým, sebevědomým hlasem, protkaným příslibem nemravností.

Dala bych nevím co, jen abych mohla okamžitě beze slova zmizet. Sotva jsem popadala dech. Byla to od něj taková nestydatost. Drzost. Jenže… Neměla jsem si s ním co vyčítat. Dovolila jsem, aby se mi dostal do hlavy.

Jako vyjednávačka jsem asi za moc nestála, ale nebyla jsem žádná naivka. Věděla jsem, že když muž pozve ženu na večeři – navíc sebevědomý, pohledný a jednoznačně nezadaný muž jako Will Donovan –, existuje vysoká pravděpodobnost, že to neudělal jen kvůli příjemné konverzaci. Věděl to stejně dobře jako já. A já mu teď v podstatě odkryla všechny svoje karty.

Určitě jsem na tuhle večeři nešla s úmyslem vyspat se s ním. To ovšem neznamenalo, že by mi ta lákavá představa nepřišla na mysl. *Byla* jsem zvědavá. Nepřitahovalo mě jenom jeho tělo, ale i sebedůvěra, jíž se tolik lišil od ostatních. Chtěla jsem s ním mluvit tak otevřeně a nemravně, jako on mluvil se mnou. Ale měla jsem pocit, že je v tom mnohem lepší, a už tak jsem se ocitla za hranicemi své komfortní zóny.

Číšník sebral prázdné talíře a přinesl nabídku dezertů. Snažila jsem se Willa a jiskření, jež mezi námi panovalo, ačkoli ani

jeden z nás neřekl ani slovo, ignorovat. Studovala jsem menu v naději, že tak získám čas, abych si mohla uspořádat myšlenky v hlavě.

Pravdou bylo, že jsem se s nikým nevyspala od doby, kdy jsem téměř před rokem opustila otcovu investiční společnost, a ani tenkrát to nebylo zrovna něco, na co bych ráda vzpomínala. Vypila jsem tehdy dostatek vína, abych ztratila zábrany, a nechala se zatáhnout do postele nově jmenovaným viceprezidentem firmy. Sex to byl rychlý a bez špetky vášně, jenže dotyčný tou dobou rychle stoupal po kariérním žebříčku a rodiče mi ho nepřestávali vnucovat. Každopádně jsem si nebyla vůbec jistá, jestli jsem to udělala kvůli němu nebo kvůli našim.

Druhý den jsem zavolala Cameronovi, dala výpověď a rozhodla se přestěhovat do New Yorku.

Teď jsem seděla naproti muži, jenž překypoval sexappealem a nabízel mi fyzickou rozkoš. Jen to a nic jiného, s výjimkou bonusu v podobě kontroly nad renovací nového podniku mých bratrů? Pro můj pohled na to, co si slušná holka může dovolit, a co už ne, to byla pořádná výzva, ale zároveň i lákavá vyhlídka na dobrodružství, které ostře kontrastovalo se vším, co jsem doposud prožila.

Po několika minutách jsem se konečně odhodlala pohlédnout Willovi do očí. „Objednáme si nějaký dezert?"

„To můžeme. Pokud ses už nerozhodla jít se mnou domů."

„Dám si cheesecake," opáčila jsem rychle a hodila nabídku mezi nás.

Se šibalským úsměvem si olízl spodní ret. „To zní dobře."

Dezert proběhl, ale já byla příliš zaměstnaná Willovou nebezpečnou energií a jeho pikantní nabídkou. Když jsme vyšli z restaurace, u chodníku už stálo auto, jež mě předtím vyzvedlo, s motorem spuštěným na volnoběh. Těsně nad zadečkem jsem pocítila lehký dotek Willovy dlaně. Skrýval v sobě příslib tolika dalších věcí, příslib, který jen zesiloval mou touhu, jež ve mně rostla od chvíle, kdy jsme se setkali. Touhu, která mě nutila dát mu tu zdánlivě nemyslitelnou odpověď.

Rychle jsem vykročila k autu, protože jsem potřebovala vytvořit mezi námi nějaký prostor. Než jsem mu však stačila uniknout, chytil mě za zápěstí a otočil čelem k sobě. Lehce mě natlačil k vozu, takže se naše těla téměř dotýkala.

„Wille…," vydechla jsem.

Sklopil svůj spalující pohled k mým ústům. „Jestli mi dnes večer nedokážeš odpovědět, tak co aspoň polibek?"

„Ne," špitla jsem nejistě.

„Smím se zeptat proč?" Naklonil se ke mně, ale ani se mě nedotkl. Na tváři jsem cítila jeho dech. Zaplavila mě chladná a dřevitá vůně jeho parfému, útočila na mé smysly.

Dosud zvládnutelná touha, kterou jsem pociťovala celý večer, se náhle vylila z břehů. Cítila jsem na kůži jeho teplo, teplo chlapa, co mi to chce a může krásně udělat. Propalovalo se mi až do rozkroku. Ztěžka jsem polkla ve snaze trochu se vzpamatovat. „Protože polibek by se rovnal odpovědi."

„Pořád nechápu, v čem je problém," opáčil tiše.

Ruku jsem mu rozhodně položila na hruď. „Protože si všechno ráda nejdřív promyslím a ty mi nedáváš moc prostoru."

Pomalu ustoupil. Při tom pohybu bylo jasně patrné, jak se mu napětí z ramen přenáší do svalů na čelistech. „Tak si to promysli, ale zítra chci znát tvou odpověď."

„Odpověď dostaneš, až se rozhodnu."

Dvakrát si poklepal na hodinky. „Čas běží. Tu stěnu musím vyřešit dřív, než proběhne další kontrola."

Otevřela jsem ústa, ale než jsem stačila cokoli říct, usadil mě do auta a zaklepal na střechu. Signál řidiči, že může jet.

Jakmile se vůz rozjel, opřela jsem se do chladného koženého čalounění a zavřela oči. Měla bych cítit úlevu, ale namísto toho jsem si připadala vyvedená z míry. Pralo se ve mně víc emocí, než kolik jsem jich dokázala zvládnout. A to se mě sotva dotkl.

Představa, že bych si ho pustila blíž, mě děsila a lákala zároveň.

* * *

„Tak kde jsi včera večer byla?“

„Cože?“ Zamračila jsem se a vzhlédla od změti výkresů před sebou.

Maya, moje těhotná švagrová, vešla do obývacího pokoje s miskou ovesných vloček v rukou. „Viděla jsem, že pro tebe přijelo auto. Nějaká naléhavá schůzka?“

Zamrkala a snažila se nedat se do smíchu. Z kuchyně vyšel Cameron s očividně zachmuřeným výrazem ve tváři.

Můj úsměv se rázem rozplynul. „Spíš obchodní jednání.“

„S…?“ zeptala se, zapadla na pohovku vedle mě, postavila si misku na břicho, nabrala si plnou lžíci a nacpala si ji do úst.

„Willem Donovanem. Potkala jsem ho včera v novém podniku. Chtěl se mnou probrat… pár záležitostí kolem designu.“

Cítila jsem se provinile, že lžu, ale kdyby se Cameron dozvěděl, o co ve skutečnosti šlo, byl by schopný zabíjet.

„A jak to probíhalo?“ naplnil pokoj Cameronův přehnaně starostlivý hlas.

„Dobře. Všimla jsem si, že některé práce nejdou podle plánu. Dala jsem najevo, že z toho nejsem nadšená, a on souhlasil, že mi svěří kreativní kontrolu nad projektem.“ *Pokud se s ním vyspím.*

Chtěla jsem Willův návrh ignorovat, ale když jsem se ráno probudila, musela jsem na něj myslet stejně intenzivně, jako když jsme se předchozího večera loučili.

Přemýšlela jsem o svých emocích. Zlobila jsem se na sebe, že o jeho nabídce vůbec uvažuju. Frustrovalo mě pomyšlení, že kdybych se o tom bratrům třeba jen slůvkem zmínila, pouze ohrozím projekt, do něhož jsme toho všichni tolik investovali. A v neposlední řadě jsem byla zvědavá, co mi takové dobrodružství může přinést.

Zamračil se a mě na okamžik polila hrůza, že z mého výrazu dokáže vyčíst pravdu.

„Poslal pro tebe auto, aby ti svěřil kreativní kontrolu nad vlastní investicí?“

„Tak nějak,“ odvětila jsem a snažila se zachovat nenucený tón.

„Tak co si o něm myslíš?“ zeptala se Maya.